

Поздравна беседа проф. др Славице Ђукић Дејановић председнице Почасног одбора

Ваше Преосвештенство,
Поштовани професоре Димитријевићу,
Поштовани професоре Чоловићу,

Велико ми је задовољство, драге колеге и пријатељи, што смо се окупили под окриљем Српског лекарског друштва а поводом обележавања 800 година српске медицине. Срећан је народ који се може похвалити оваквом традицијом и ја сам поносна што је то управо народ којем припадам.

Велика ми је част, драге колеге и драги пријатељи, што имам прилику да вас, у име Почасног одбора за прославу овог изузетног јубилеја, поздравим и што, у име свих нас, могу да захвалим нашем домаћину у овој светињи на његовим топлим речима.

А речи изговорене у овом простору имају посебну тежину. Свака представља још једну тежњу за чувањем идентитета, битку која никада не престаје. Свако достигнуће, сваки камен уграђен у бедем којим се бранимо од пролазности, дајемо допринос светској баштини, којим се бранимо од самозаборава, има непроцењиву вредност. Студенички типик Светог Саве, којим је зачета српска медицина, један је од каменова међаша постављених у време док је свеколика стварност била мање парцелисана, а јединство народа оличено у јединству државе, цркве и науке.

О значају историје углавном промишљамо у контексту политичког живота. Назива се учитељицом јер кроз призму времена искристалише догађаје тако да их учини темељем наше будућности. Истина је да вера у њено оштро око и правичност помало бледи када се помисли на максимум да је углавном пишу победници; понекад - као што је професор Димитријевић приметио у уводном тексту зборника радова који прати прославу 800 година српске медицине - историју испишу они вреднији. Зашто смо се овоме морали учити на примеру историје Медицинског факултета у Приштини, из које је одстрањена мајчинска улога Београдског и сестринска улога осталих универзитета у Србији, остаће питање на које ћемо можда до краја овог скупа и наслутити одговор.

Желела бих да порука за крај мог обраћања и почетак нашег дружења буде у ствари позив да се увек изнова нападамо на извору наше традиције, да се и у научном раду водимо највишим људским врлинама које се можда најбоље преламају управо кроз нашу професију. Нека метафора овог јубилеја прожме све нас како бисмо свако на свом послу, са нашим пацијентима, уз помоћ студената и колега, наставили да негујемо свест о сопственом трајању, како бисмо се на крилима вредности које су нас одржале као државу и народ уздигли изнад тешкоћа са којима се суочавамо. За људе 800 година је скоро па вечност, а за историју тек мало више од тренутка. Нека нам поуке и са овог скупа помогну да сами испишујемо сопствену историју. И будућу историју српске и светске медицине.